

فیض عامل نجات

مطالعه: رومیان باب ۵

فیض

فیض خدا محبت رایگانی است که به بندگانش عطا فرموده، هیچ کس شایسته فیض خدا نیست. هدیه خدا با آوردن عیسی مسیح برای بخشش گناهان و نجات نشان داده شده است. "... هنگامی که ما هنوز گناه کار بودیم مسیح در راه ما مرد" (رومیان، باب ۵، آیه ۸)

فیض خدا، لطف اوست که هیچ یک از ما لایق آن نیستیم

خدا فیض خود را به پولس رسول نیز نشان داد. با وجود اینکه او مسیحیان را آزار می داد اما خدا او را بخشید (اعمال، باب ۸، آیه ۳)
پولس بعد ها نوشت: "زیرا من کهرترین رسولان هستم و لایق نیستم که به رسول خوانده شوم چونکه بر کلیسای خدا جفا می رساندم لیکن به فیض خدا آنچه هستم، هستم و فیض او که بر من بود باطل نگشت، بلکه بیش از همه ایشان مشقت کشیدم اما نه من بلکه فیض خدا که با من بود" (اول قرتیان، باب ۱۵، آیه ۹ و ۱۰)

فکر اشتباه

افراد زیادی بر این باورند که با اعمال خود می توانند نجات را دریافت کنند. این حقیقت ندارد. پولس رسول گفت با وجود اینکه در راه مسیح اعمال زیادی انجام دادم اما می دانست که این اعمال او را نجات نخواهند داد. رستگاری هدیه خداوند است و هدیه دریافت نمی شود اما مزد دریافت می شود. پولس به ما گفت که ما مرگ را نیز دریافت می کنیم: "زیرا که مزد گناه، موت است، اما نعمت خدا حیات جاودانی در خداوند ما عیسی مسیح" (رومیان، باب ۶، آیه ۲۳)

همانطور که قبلاً خواندیم همه ما به خاطر گناهانمان لایق مرگ هستیم اما خدا توسط فیض خود رستگاری را برای ما به ارمغان آورد. خدا رستگاری را در قبال انجام کارهای خوب در زندگیما به ما نمی دهد اعمال و رفتار پسندیده ما، برکت خدا را دریافت نمی کند چون تنها بخشش گناهان و زندگی جاودان هدایای خداست، این دو به هیچ وجه دریافت و یا خرید نمی شوند. خدا: "... ما را نجات داد و به دعوت مقدس خواند و نه به حساب اعمال ما، بلکه بر حسب اراده خود، و آن فیضی که قبل از قدیم الایام در مسیح عیسی به ما عطا شد" (دوم تیموتائوس، باب ۱، آیه ۹)

پولس رسول می گوید: "زیرا که محض فیض نجات یافته اید، به وسیله ایمان، و این از شما نیست بلکه بخشش خداست و نه از اعمال، تا هیچ کس فخر نکند" (افسیسیان، باب ۲، آیه ۸ و ۹)

افسیسیان، باب ۱، آیه ۷ توضیح می دهد: "که در وی به سبب خود او، فدیة یعنی آمرزش گناهان را به اندازه دولت فیض او یافته ایم". پولس رسول خدا را برای هدیه اش، عیسی مسیح که ما را می تواند از گناهان نجات دهد شکر می گوید: "خدا را برای عطای ما لاکلام او شکر باد" (دوم قرتیان، باب ۹، آیه ۱۵)

اهمیت ایمان

پولس در افسسیان، باب ۲، آیه ۸ (آیه بالا) به ما می گوید که توسط فیض خدا نجات یافته ایم "به وسیله ایمان" این بدین معنی است که ما فقط به شرط داشتن ایمان به خدا نجات خواهیم یافت. عبرانیان، باب ۱۱، آیه ۶ به ما می گوید: "لیکن بدون ایمان تحصیل رضامندی او محال است زیرا هرکه تقرب به خدا جوید لازم است که ایمان آورد بر اینکه او هست و جویندگان خود را جزا می دهد" کلمات ایمان و اعتقاد در عهد جدید، از یک ریشه یونانی می آید و بنا براین معنی مشابهی دارند که اعتماد را در بر دارد. این امر در فهم کلمه ایمان که در کتاب مقدس استفاده شده است به ما کمک می کند.

ایمان داشتن به خدا به معنای باور داشتن و اعتماد به او و وعده هایش است به همین خاطر ما تمام زندگی خود را با اعتماد کامل به خدا می سپاریم درست همانند کودکی که به پدرش وابسته است ما نیز باید یاد بگیریم که در هر چیزی به خدا اعتماد کنیم.

ایمان اعتقاد و اعتماد به خداست که در نهایت منجر به اعتماد کامل به او و وعده هایش می شود

در درس ۱۲ به دو مثال از ایمان شگفت انگیز ابراهیم پرداختیم در مثال اول ابراهیم به خدا اعتماد کرد و سرزمین خود را ترک کرده بدون اینکه بداند به کجا می رود. در مثال دوم ابراهیم در حال آماده شدن برای قربانی کردن فرزند خود اسحاق بود. طبق آموزش هایی که خدا به او داده بود او باور داشت که اسحاق از مردگان برخیزانده خواهد شد ابراهیم با اطاعت، ایمان خود را ثابت کرد. او دستورات خدا را به همان شکل که به او گفته شده بود اجرا کرد این درس مهمی برای ماست: ایمان واقعی در اطاعت از خدا، خود را نشان می دهد. اگر حقیقتاً به خدا

ایمان داریم، کارهایی را که از ما خواسته انجام داده و راه های او را پیروی می کنیم. ایمانی که باعث نشود ما از گناهان خود گذشته و راه مسیحی را پیروی کنیم ایمان واقعی نیست.
: "همچنین ایمان نیز، اگر اعمال ندارد در خود مرده است" یعقوب، باب ۲، آیه ۱۷ ایمان به خدا و وعده هایش حاصل مطالعه کلام او و تلاش برای فهم آموزه هایش است (رومیان، باب ۱۰، آیه ۱۳ تا ۱۷)

ایمان و درستی

چون گناه می کنیم می میریم، ما برای درستکار ظاهر شدن در نگاه خدا و نجات خود قادر به انجام هیچ کاری نیستیم. عدالت فقط از جانب خدا می آید، خدا توسط فیض خود گناهانمان را می بخشد و اگر به او ایمان داشته باشیم با ما طوری رفتار می کند که انگار عادلیم. پیدایش، باب ۱۵، آیه ۶ می گوید: "و به خدا ایمان آورد (ابراهیم) و او (خدا) این را برای وی عدالت محسوب کرد."

در عهد جدید رومیان، باب ۴، آیه ۲ تا ۵ در مورد ابراهیم می خوانیم و همین پیام باز تکرار می شود. واژه "به اعمال شمرده شد" به معنای نزد خدا عادل شمرده شد است. خدا گناهان ابراهیم را بخشید و او را عادل شمرد و به خاطر ایمانش او را عادل شمرد. ایمان به خدا برای نجات ضروری است. کمی بعد در همین باب پولس رسول در مورد ایمان ابراهیم می گوید: "و در وعده خدا از بی ایمانی شک نمود بلکه قوی الایمان گشته خدا را تمجید نمود و

رومیان، باب ۴، آیه ۲ تا ۵
زیرا اگر ابراهیم به اعمال عادل شمرده شد جای فخر دارد اما نه در نزد خدا زیرا کتاب چه می گوید؟ ابراهیم به خدا ایمان آورد و آن برای او عدالت محسوب شد لکن برای کسی که عمل می کند مزدش نه از راه فیض بلکه از راه طلب محسوب می شود و اما کسی که عمل نکند بلکه ایمان آورد به او که بی دینان را عادل می شمارد ایمان او عدالت محسوب می شود.

یقین دانست که به وفای وعده خود نیز قادر است و از این جهت برای او عدالت محسوب شد. " (رومیان، باب ۴، آیه ۲۰ تا ۲۲)

پس از صحبت در مورد ابراهیم، پولس رسول در مورد عدالت توضیح می دهد: "بلکه برای ما نیز، که به ما محسوب خواهد شد چون ایمان آوریم به او که خداوند ما عیسی را از مردگان برخیزانید که به سبب گناهان ما تسلیم گردید و به سبب عادل شدن ما برخیزانیده شد" (رومیان، باب ۴، آیه ۲۴ و ۲۵)

دقت کنید که عادل شمرده شدن ما تنها توسط کار بزرگ عیسی مسیح است، ما باید باور داشته باشیم که عیسی برای ما مرد و قربانی شدنش را قبول کنیم اگر به خدا و وعده رستگاری اش از طریق عیسی مسیح ایمان بیاوریم پس توسط فیض او عادل شمرده خواهیم شد: "زیرا همه گناه کرده اند و از جلال خدا قاصر می باشند و به فیض او مجاناً عادل شمرده می شوند به وساطت آن هدیه ای که در عیسی مسیح است. (رومیان، باب ۳، آیه ۲۳ و ۲۴)

گناهان، ما را از خدا دور کرد اگر در نزد خدا عادل شمرده شویم با او به صلح و آرامش می رسیم در دعاهایمان به او نزدیک شده و از رابطه خود با او لذت می بریم. اینگونه ما فیض خدا را دریافت کرده ایم: "پس چونکه به ایمان عادل شمرده شدیم نزد خدا سلامتی داریم به وساطت خداوند ما عیسی مسیح. که به وساطت او دخول نیز یافته ایم. به وسیله ایمان در آن فیضی که در آن پایداریم و به امید جلال خدا فخر می نمایم" (رومیان، باب ۵، آیه ۱ و ۲)

شاگردان در عهد عتیق

اگر اعتقاد به فدیه عیسی مسیح برای رستگاری ضروری است پس کسانی که قبل از مسیح زندگی می کردند چگونه نجات یافتند؟ برخی از افرادی که در عهد عتیق در مورد مسیح آگاهی داشتند اسمش را نمی دانستند (عیسی) اما او را به عنوان پسر وعده داده خدا می شناختند، مسیح و بره خداوند. از کلام خدا دریافتند که همه به نجات محتاج هستند و خدا این امر را توسط مرگ انسانی بی گناه که "بره خدا" خواهد بود به تحقق خواهد رسانید او زندگی خود را برای نجات بشریت خواهد داد (پیدایش، باب ۲۲، آیه ۸ - اشعیا، باب ۵۳) پولس رسول نیز در اعمال، باب ۲۶، آیه ۲۲ و ۲۳ این امر را تایید می کند: "اما از خدا اعانت یافته تا امروز باقی ماندم و خرد و بزرگ را اعلام می نمایم و حرفی نمی گویم جز آنچه انبیا و موسی گفتند که می بایست واقع شود که مسیح می بایست زحمت بیند و نوبت قیامت مردگان گشته، قوم و امت ها را به نور اعلام نماید". بنا براین ابراهیم و شخصیت های دیگر عهد عتیق به کار بزرگ عیسی مسیح باور داشتند اگرچه افتخار خواندن کتاب مقدس که پر از اعمال و زندگی مسیح است نصیب آنها نشد. (غلاطیان، باب ۳، آیه ۸) به ما می گوید که کتاب مقدس به ابراهیم آموزش داده شد و ما می خوانیم که مسیح به یهودیان می گوید: "پدر شما ابراهیم شادی کرد بر این که روز مرا ببیند و دید و شادمان گردید." (یوحنا، باب ۸، آیه ۵۶)

زمانی که ابراهیم طبق دستور خدا مشغول آماده کردن فرزند خود اسحاق برای قربانی کردن بود، خدا بره ای را برای او محیا کرده تا به جای فرزندش قربانی کند (پیدایش، باب ۲۲، آیه ۱۳) این بره نشانه عیسی مسیح بود. از طریق این سمبل خدا قربانی کردن مسیح را به ابراهیم نشان داد.

رفتار ما اهمیتی دارد؟

اگر نجات به واسطه فیض خدا و نه اعمال ما مهیا شود پس رفتار چه اهمیتی دارد؟ آیا می توانیم خود را خوشنود ساخته و هر کاری را که می پسندیم با زندگی خویش انجام دهیم؟ آیا می توانیم از خدا فیض طلب کرده ولی به گناه ادامه داده و زندگیمان را در راه خدمت به او تغییر ندهیم؟ بدیهی است که رفتار ما مهم است. کمی قبل دیدیم که برای دریافت فیض خدا به ایمان نیازمندیم و ایمان حقیقی تنها در پیروی از خدا وجود دارد. پولس رسول پرسید: "آیا در گناه بمانیم تا فیض افزون گردد؟" (رومیان، باب ۶، آیه ۱). به عبارتی دیگر سوال پولس این است

که آیا مردم باید به گناه ادامه داده تا فرصت بیشتری برای فیض خدا دریافت کنند؟ او جواب این سوال را در آیه بعدی می دهد: "حاشا! مایانی که از گناه مردیم، چگونه دیگر در آن زیست کنیم؟" ایمانداران در زمان تعمید باید "از گناه بپایند" و باید با تمام تلاش خود گناه را متوقف کنند. پولس به ایمانداران تعمیدی می گوید: "همچنین شما نیز خود را برای گناه مرده انگارید اما برای خدا در مسیح عیسی زنده. پس گناه در جسم فانی شما حکمرانی نکند تا هوس های آن را اطاعت نمایید." (رومیان، باب ۶، آیه ۱۱ و ۱۲)

اگر واقعاً به خدا و پیشنهاد رستگاری اش از طریق عیسی مسیح ایمان داریم، اعمال ما باید این را نشان دهد. به خدا بهتر خدمت می کنیم چون شاکر فیض او هستیم و همه تلاش خود را در پیروی از مثال عیسی مسیح انجام می دهیم. بنابراین یک پیرو واقعی می شویم. افرادی که برای پیروی از خدا و مسیح تلاش نمی کنند شاگردان واقعی نیستند اگر ایمانشان واقعی بود اطاعت می کردند. آنها ایمان واقعی نداشته و به طبع آن به فیض نیز دسترسی نخواند داشت. نمی توانیم ادعا بر ایمان داشته باشیم ولی کاری برای آن انجام ندهیم. زندگی در راه مسیح به معنی مقابله با گناهان است و همینطور شامل اعمال نیکو نیز می شود که باعث خوشنودی خداست. اینگونه می توانیم ایمان واقعی را در زندگی خود نشان دهیم اگرچه متوجه شدیم که این اعمال خود به خود ما را عادل محسوب نمی کند و فیض بدست نمی آید.

پیروی

تعمید شروعی نو است. وقتی تعمید می گیریم تمام گناهان گذشته ما بخشیده می شوند اگر با وجود تلاش، باز هم اشتباه می کنیم و افکار اشتباه را در ذهن خود می پرورانیم. اما ایمانداران تعمیدی می توانند توسط عیسی مسیح نزد خدا آیند. در دعاهایشان به شکست های خود اعتراف کنند. اگر تاسف آنها واقعی باشد خدا آنها را خواهد بخشید. پس پیروان هرگز نباید منصرف شوند. با عشق و کمک پدر آسمانی خود، در نهایت مکانی در پادشاهی خدا می یابند. مسیح به پیروانش گفت: "مرضی پدر شماسست که ملکوت را به شما عطا فرماید" (لوقا، باب ۱۲، آیه ۳۲)

هدیه خدا به ایمانداران

در این قسمت چندی از برکات خدا را می بینید که توسط فیض به ایمانداران تعمیدی می دهد تا آنها نیز از زندگی در پیروی از مسیح لذت می برند.

- بخشیده شدن تمامی گناهان (افسیسیان، باب ۱، آیه ۷)
- آرامش ذهن (فیلیپیان، باب ۴، آیه ۷)
- دسترسی به خدا توسط مسیح در دعاها (رومیان، باب ۸، آیه ۳۴)
- رابطه ای نزدیک با خدا، عیسی مسیح و ایمانداران دیگر (اول یوحنا، باب ۱، آیه ۳)
- شادی (یوحنا، باب ۱۵، آیه ۱۱)
- خرسندی (اول تیموتائوس، باب ۶، آیه ۶ - فیلیپیان، باب ۴، آیه ۱۱)
- دختران و پسران خدا بودن (اول یوحنا، باب ۳، آیه ۱ و ۲)
- امید در این دنیای پر از شرارت و همینطور برکت زندگی جاودان در زندگی خدا.

خلاصه:

- ۱- فیض خدا، لطفی است که به بندگان نشان می دهد و هیچکس شایسته آن نیست این امر به صورت شگفت انگیزی در هدیه خدا، عیسی مسیح نشان داده شده که توسط آن بخشش گناهان و رستگاری به ارمغان آورده شد.
- ۲- هیچکس نمی تواند خودش را نجات دهد و تنها توسط فیض خداست که با ایمان نجات می یابیم.
- ۳- ایمان به خدا به معنای اعتقاد به او و وعده هایش است. ایمان از طریق خواندن کتاب مقدس به وجود می آید.
- ۴- اگر ایمانمان واقعی باشد خود را در رفتارمان نشان می دهد..

آیاتی برای مطالعه:

باب ۵، آیه ۱ و ۲

باب هایی برای مطالعه:

مزامیر ۳۲ - رومیان باب ۳ آیه ۲۱ تا ۲۸ رومیان ۴ - تیتوس باب ۲ آیه ۱۱ تا ۱۳ - غلاطیان باب ۳